

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרָשִׁית בְּשִׁלַּח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י' - חלק א'

קונטרס 271

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

לְמַסְבֵּל. עַד דְּעַתִּיק דְּעַתִּיקִי סְתִימָא דְכֻלָּא, פְּרִישׁ דָּא
מִן דָּא, וְחֵבֵר לֹון לְאַתְבָּסְמָא כַּחְדָּא.

וְכַד פְּרִישׁ לֹון, אָפִיל דְּוִרְמִיטָא לְזַעִיר אַפִּין, וּפְרִישׁ
לְנוֹקְבָא מֵאַחֲזֹרֵי דְסִטְרוֹי, וְאַתְקִין לָהּ כָּל
תְּקוּנָהָא, וְאַצְנָעָא לְיוֹמָא דִּילֵיהּ, לְמִיתָהָא לְדַכְוָּרָא.
הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית ב) וַיִּפֹּל יְיָ אֱלֹהִים תְּרִדְמָה
עַל הָאָדָם וַיִּישָׁן. מָהוּ וַיִּישָׁן. הָאִי הוּא דְכְּתִיב, (תהלים
מד) עֹנָה לָמָּה תִישָׁן יְיָ. וַיִּקַּח אֶחָת מִצְלָעוֹתָיו, מֵאִי
אַחַת. דָּא הִיא נוֹקְבָא. כְּמָה דְאַתָּה אָמַר, (שיר השירים ו)
אַחַת הִיא יוֹנָתִי תַמָּתִי, וְסִלְקָא, וְאַתְתָּקְנָא. וּבְאַתְרָהָא
שְׂקִיעַ רַחֲמֵי וְחֶסֶד, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית ב) וַיִּסְגֹּר

~~~~~ ספר מאורות הזהר ~~~~~

דְּמַתִּיבְתָּאן לְנַחְתָּא בִּינְיָהּ וּלְכָל מְלָאכְיָא בְּאַתְפָּסְיָא וּבְאַרְחַ שְׂכָל, וְעֲלֵת עַל כָּלָא יְהִיב
רְשׁוּ לְכָל שְׂמָהָן קְדִישִׁין וּלְכָל הוּיִין וּלְכָל כְּנוּיִין לְגַלְגָּא לֹון רְזִין טְמִירִין כָּל שְׁם
בְּדִרְגָּא דִּילֵיהּ, וְרִשׁוּתָא יְהִיב לְעֶשֶׂר סְפִירִין לְגַלְגָּא לֹון רְזִין טְמִירִין דְּלֹא אֲתִיבְהִיב רְשׁוּ
לְגַלְגָּא לֹון עַד דִּינִי דְרָא דְמִלְכָּא מְשִׁיחָא עַכ"ל, וְהַשֵּׁם עֲלֵיהֶם בְּרָאשָׁם, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא וּשְׂכִינְתִּיהּ בָּאוּ וְנִתְגַּלוּ תְּמִיד לִישִׁיבַת רֶשֶׁב"י וְחִבְרִי.

ג. וְכֵן הִתְכַּבְּרָא בְּעַת שְׁהִלְכוּ בְּדֶרֶךְ וּלְמַדּוּ סוּדוֹת הַתּוֹרָה, זָכוּ תְּמִיד לְגִלּוּיִם
עֲלִיוֹנִים מִמְּלָאכֵי מַעֲלָה וּמִנְשָׁמְתִין קְדִישִׁין שְׁנִתְגַּלוּ לָהֶם וּלְמַדּוּ יַחַד סוּד ה', וּמָזָה
הָיָה יְסוּד סִפְרֵי הַזֶּהָר וְהַתְּקוּנִים, וְהֵם הֵם לְמוֹדֵי ה' שְׁנִינְאֵמְרוּ וַיִּצְאוּ מִפִּי הַרְשָׁב"י
וְהִתְכַּבְּרָא.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיך, און דו קענסט מיך" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרוותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך כרחי נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמזה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בְּשׁוּר תַּחְתָּנָה. וּבְתִיב (יחזקאל לו) וְהִסִּירוּתִי אֶת לֵב הָאָבִן
מִבְּשָׂרָכֶם וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב בְּשׁוּר.

וּבִשְׁעָתָא דְּבָעָא לְמִיעַל שְׁבַתָּא הָוָה בְּרִי רוּחִין וְשִׁדִּין
וְעֲלֵעוּלִין, וְעַד לָא סִיִּים לוֹן, אֶתָּת
מִטְרוֹנִיתָא בְּתַקוּנָהָא, וְיִתִּיבַת קַמִּיָּה. בִּשְׁעָתָא דִּיתִיבַת
קַמִּיָּה, אָנַח לוֹן לְאִינוֹן בְּרִיָּאן, וְלָא אֲשַׁתְּלִימוֹ. כִּיּוֹן
דְּמִטְרוֹנִיתָא יִתְבַּת עִם מַלְכָּא, (דף קמ"ג ע"א) וְאֶתְחַבְּרוּ
אִפִּין בְּאַפִּין, מָאן יִיעוּל בִּינִיָּהוּ, מָאן הוּא דִּיקָרַב
בְּהַדִּיָּהוּ. (בגין כּד סְתִימָא דְּמִלָּה עוֹנֵתָן שֶׁל תַּלְמִידֵי חֲכָמִים דִּידְעִין
רְזָא דְנָא מִשְׁבַּת לְשַׁבַּת.) וְכֵד אֶתְחַבְּרוּ, אֶתְבְּסָמוּ דָּא בְּדָא.

ספר מאורות הזהר

(ח) רִשְׁבִּי וְהַחֲבֵרָא עָלוּ בְּסִלּוּדִין, וְטִילוּ בְּגַן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן וּבְהִיכְלִיו
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי וְחֲבֵרָא כְּעוֹדֵם בְּחַיִּים בְּעוֹלָם הַזֶּה, עָשׂוּ עֲלִית נִשְׁמָה וְעָלוּ
בְּסִלּוּדִין לְמִרוּמִים בְּגַן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן, וְשָׁהוּ וְטִילוּ שָׁם בְּעֶרְךָ כְּשִׁנִּים עָשׂוּ יוֹם בְּפִרְדֵּסִין
וּבְהִיכְלִין דְּלַעֲלָא מְהִיכֵל לְהִיכֵל וּמִמַּעְרָה לְמַעְרָה יוֹתֵר מִשְׁבַּעָה יָמִים, וְרָאוּ שָׁם מָה
שָׁרָאוּ, וְשָׁמְעוּ שָׁם מָה שֶׁשָּׁמְעוּ מִסּוּדוֹת הַתּוֹרָה שֶׁנִּשְׁמְעוּ לְמַעַל מִרְב מְתִיבָתָא
דְּרַקִּיעָא.

(ט) עַל יְדֵי מִי וְאִמָּתִי נִסְדֵּר סֵפֶר הַזֶּה
בְּסֵפֶר יוֹחָסִין הַשְּׁלָם [דף מ"ה] כְּתֹב: וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: סֵפֶר הַזֶּה הַמֵּאִיר לְכָל הָעוֹלָם
הַנִּקְרָא מִדְּרָשׁ יְהִי אוֹר שֶׁהוּא מִסּוּדוֹת הַתּוֹרָה וְהַקְבָּלָה, כְּנוּהוּ עַל שְׁמוֹ [שֶׁל רִשְׁבִּי],

יותר. וזה הולך כפי מה שאמר רבי אלעזר, מה שכתוב יום הששי ולא נאמר כף בכל שאר הימים - אלא כף פרשה, הששי - שהדיוגה (שהדיוגה) בו הגבירה להסתקן שלחן למלך. ולכן נמצאו בו שני חלקים - אחד ליזמו, ואחד לתקון בשמחת המלך בגבירה.

ואותו לילה שמחת הגבירה במלך וזווגם, ומתבררים כל ששת הימים, כל אחד ואחד לבדו, ולכן צריך אדם לסדר שלחנו בליל השבת, כדי שישירו עליו ברכות מלמעלה, ובכרה לא נמצאת על שלחן ריק. וראונו לילה שמחתה של הגבירה במלך וזווגם) לכן תלמידי חכמים שיוצאים סוד זה, וזווגם מערב שבת לערב שבת.

ראו כי ה' נתן לכם השבת. מה זה שבת? יום שבו נחים שאר הימים, והוא כלל של כל אותם ששת האחרים, וממנו הם מתבררים. רבי ייסא אמר, וכן גם כנסת ישראל נקראת שבת, משום שהיא בת זוגו, וזוהי כלה, שכתוב (שמות לא) ושמרתם את השבת כי קדש היא לכם. לכם ולא לשאר העמים. וזה שכתוב (שם) ביני וביני בני ישראל. וזוהי נחלת ירשת עולמים לישראל. ולכן פתוב (ישעיה נח) אם תשיב משבת רגלך וגו', ובמקומו בארנו את הדברים.

כתוב אל יצא איש ממקומו ביום השביעי. ממקומו - שנינו, מאותו מקום שראוי ללכת, וסוד הדבר - שכתוב (יחזקאל א) ברוך כבוד ה' ממקומו, וזהו מקום, וזהו סוד הפתוב, כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא. מקום ידוע קוראים לו מקום שנודע הכבוד העליון.

שתיקתא אשתכח ביה יתיר. ואזלא הא, כהא דאמר רבי אלעזר, מאי דכתיב יום הששי, ולא אתמר הכי בכל שאר יומין. אלא הכי אוקמוה, הששי. דאזדווגא (דאדווגא) ביה מטרוניתא. לאתקנא פתורא למלפא, ובגין כף, אשתכחו ביה תרין חולקין, חד ליומיה, וחד לתקוניה, בחדוותא דמלפא במטרוניתא.

והוא ליליא, חדוותא דמטרוניתא במלפא, וזווגא דלהון, ומתברכאן כל שיתא יומין, כל חד וחד בלחודיו. בגין כף, בעי בר נש לסדרא פתוריה בליליא דשבתא, בגין דשארי עליה ברפאן מלעילא, וברפתא לא אשתכח על פתורא ריקניא, (והוא ליליא חדוותא דמטרוניתא במלפא וזווגא דלהון) בגין כף, תלמידי חכמים ידיעין דא דא, זווגא דלהון מערב שבת לערב שבת.

ראו כי יי' נתן לכם השבת, מאי שבת. יומא דביה נייחין שאר יומין, והוא כלל דכל אינון שיתא אחרנין, ומניה מתברכין. רבי ייסא אמר, וכן נמי כנסת ישראל אקרי שבת, בגין דאיהי בת זוגו, ודא היא כלה. דכתיב (שמות לא) ושמרתם את השבת כי קדש היא לכם. לכם ולא לשאר עמין, דא הוא דכתיב, (שמות לא) ביני וביני בני ישראל. ודא היא אחסנת ירותת עלמין לישראל. ועל דא, פתיב (ישעיה נח) אם תשיב משבת רגלך וגו' ובאתריה אוקימנא מלי.

כתיב אל יצא איש ממקומו ביום השביעי. ממקומו. תנינן, מההוא מקום דאתתחי למיה. ורזא דמלה דכתיב, (יחזקאל א) ברוך כבוד יי' ממקומו, ודא איהו מקום. ודא איהו רזא דכתיב, (שמות ג) כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא. אתר ידיעא קרינן ליה מקום דאשתמודעא יקרא עלאה.

וְכֵן אֶזְהָרָה לְאָדָם שְׁמַתְעִטֹר
בְּעִטּוֹר קָדוֹשׁ שְׁלֹמֶעֱלָה, שְׁלֹא יֵצֵא
מִפִּי דְבוֹר שֶׁל חֵל, מִשּׁוֹם שָׂאֵם
יֵצֵא מִמֶּנּוּ, הוּא מְחַלֵּל אֶת יוֹם
הַשַּׁבָּת, בִּידוֹ - בְּמַעֲשֵׂה, וּבְרִגְלוֹ -
לִלְכֹת מִחוּץ לְאַלְפִים אֲמָה. כָּל אֵלּוּ
הֵם חֲלוּל שִׁבְתּוֹ.

אֲלֵי יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ - זֶהוּ מְקוֹם
נִכְבֵּד שֶׁל קִדְשָׁהּ, שֶׁהָרִי מְחַוְּצָה לוֹ
הֵם אֱלֹהִים אֲחֵרִים. בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' -
זֶהוּ כְבוֹד שְׁלֹמֶעֱלָה. מִמְּקוֹמוֹ -
זֶה כְבוֹד שְׁלֹמֶטְהָ. זֶהוּ טוֹד עֲטֶרֶת
הַשַּׁבָּת, וְלֵכֵן אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ.
אֲשֶׁרִי חֲלָקוֹ שֶׁל מִי שְׁזוֹכָה לְכַבֵּד
אֶת הַשַּׁבָּת. אֲשֶׁרִי בְּעוֹלָם הַזֶּה
וּבְעוֹלָם הַבָּא.

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה עֲבֹר לִפְנֵי הָעָם
וְגו'. רַבִּי חֲזִיָּא פְתַח, (תהלים לד) חֲזָנָה
מִלֵּאָף ה' סָבִיב לִירְאָיו וַיַּחֲלֹצֵם.
אֲשֶׁרִי הַצִּדִּיקִים שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא רוֹצֵה בְּכַבּוֹדָם יוֹתֵר עַל שְׁלוֹ.
בֹּא רְאֵה כִּמָּה הֵם בְּנֵי הָעוֹלָם
שֶׁמְחַרְפִּים וּמְגַדְּפִים לְמַעַלָּה, כְּמוֹ
שֶׁסִּנְחָרִיב חָרַף וְגִדְף וְאָמַר (מלכים ב-
יח) מִי בָכָל אֱלֹהֵי הָאָרְצוֹת וְגו'.

וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְחַל וְלֹא תִבֶּע
מִמֶּנּוּ. כִּינּוֹן שֶׁהוֹשִׁיט אֶת יָדוֹ עַל
חֲזָקָתָהּ, מָה כְּתוּב? (שם יט) וַיֵּצֵא
מִלֵּאָף ה' וַיִּנֶּף בְּמַחְנֵה אֲשׁוּר וְגו'.

יִרְבְּעֵם בֶּן נִבְט הָיָה עוֹבֵד לְעִבּוּדָה
זָרָה וּמִקְטֹר לָהּ וְנוֹבֵחַ לָהּ, וְהַקְדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא לֹא תִבֶּע מִמֶּנּוּ. וְכִשְׁבָּא

עֲדוֹ הַנִּבְיָא וְהַתְּנַבֵּא עָלָיו, וְהוֹשִׁיט
יִרְבְּעֵם אֶת יָדוֹ כְּנִגְדּוֹ - מָה כְּתוּב?
(שם-א יג) וַתִּיבֹשׁ יְדוֹ וְגו', וְלֹא יָכַל

לְהַשִּׁיבָהּ אֵלָיו. וְעַל שֶׁעֲבַד לְעִבּוּדָה זָרָה לֹא

תִּבֶּע אוֹתוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

פְּרָעָה חָרַף וְגִדְף, וְאָמַר (שמות ה) מִי
ה' וְגו', וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא תִבֶּע

וּבְגִין כֵּן, אֶזְהָרֹתָא לְכָר נֶשׁ, דְּקָא מְתַעֲטָרָא
בְּעִטּוֹרָא קִדְּשָׁא דְלַעֲיִלָּא, דְּלֹא יִפּוּק
מִנֶּיהָ בְּפּוֹמִיָּה מְלוּלָא דְחוּל, בְּגִין דְּאִי יִפּוּק
מִנֶּיהָ, קָא (דף ט"ד ע"א) מְחַלֵּל יוֹמָא דְשַׁבְּתָא,
בִּידוֹ בְּעוֹבְדָתָא. בְּרִגְלוֹ, לְמַהֲרָה לְכָר מִתְרִין
אַלְפִין אֲמִין. כָּל אֵלִין חֲלוּלָא דְשַׁבְּתָא אִינוּן.

אֲלֵי יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, דָּא אִיהוּ אֲתֵר יִקְרָא
דְּקִדְּשָׁה, דְּהָא לְכָר מִנֶּיהָ, אֱלֹהִים
אֲחֵרִים נִינְהוּ. בְּרוּךְ כְּבוֹד יי', דָּא כְבוֹד
דְּלַעֲיִלָּא. מִמְּקוֹמוֹ, דָּא כְבוֹד דְּלִתְתָּא. דָּא
אִיהוּ רִזָּא דְעִטָּרָא דְשַׁבָּת, בְּגִין כֵּן אֵל יֵצֵא
אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ. זַכָּאָה חוּלְקִיָּה מָאן דְּזָכִי
לִיקְרָא דְשַׁבְּתָא זַכָּאָה אִיהוּ בְּעִלְמָא דִּין
וּבְעִלְמָא דְאֲתִי.

וַיֹּאמֶר יי' אֶל מֹשֶׁה עֲבֹר לִפְנֵי הָעָם וְגו'. (שמות

יח) רַבִּי חֲזִיָּא פְתַח, (תהלים לד) חֲזָנָה מִלֵּאָף
יי' סָבִיב לִירְאָיו וַיַּחֲלֹצֵם. זַכָּאִין אִינוּן
צִדִּיקִיָּא, דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲתֵרְעִי
בִּיקְרִיָּהוֹן, יִתִּיר עַל דִּילִיָּה. תָּא חֲזִי, כִּמָּה
אִינוּן בְּנֵי עִלְמָא, דְּמַחְרְפִי וּמְגַדְּפִי לַעֲיִלָּא,
כְּגוֹן סִנְחָרִיב חָרַף וְגִדְף, וְאָמַר (מלכים ב יח) מִי
בְּכָל אֱלֹהֵי הָאָרְצוֹת וְגו'. וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא
מְחַל, וְלֹא תִבֶּע מִנֶּיהָ. כִּינּוֹן דְּאוֹשִׁיט יְדֵיהָ עַל
חֲזָקָתָהּ, מָה כְּתִיב (מלכים ב יט) וַיֵּצֵא מִלֵּאָף יי' וַיִּנֶּף
בְּמַחְנֵה אֲשׁוּר וְגו'.

יִרְבְּעֵם בֶּן נִבְט הָיָה פֹּלַח לְעִבּוּדָה זָרָה,
וּמִקְטֹר לָהּ, וּמְזַבֵּחַ לָהּ, וְקוּדְשָׁא
בְרִיךְ הוּא לֹא תִבֶּע מִנֶּיהָ. וְכֵן אֲתָא עֲדוֹ
נְבִיאָהּ, וְאֲתַנְבִּי עָלֶיהָ, וְאוֹשִׁיט יִרְבְּעֵם יָדָא
לְקַבְלִיָּהּ, מָה כְּתִיב (מלכים א יג) וַתִּיבֹשׁ יְדוֹ וְגו',

וְלֹא יָכַל לְהַשִּׁיבָהּ אֵלָיו. (ועל דפולח לעבודה זרה לא תבע ליה קדשא בריך הוא).

פְּרָעָה חָרַף וְגִדְף, וְאָמַר (שמות ה) מִי יי' וְגו'. וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לֹא תִבֶּע

מִנִּיה, עַד דְּסָרִיב בָּהוּ בִּישְׂרָאֵל, דְּכַתִּיב, (שמות ט)
עוֹדֶךְ מִסְתּוֹלֵל בְּעַמִּי. (שמות ט) הִנֵּה יָד יְיָ הוֹיָה
בְּמִקְנֶךָ וְגו', וְכֵן בְּכָל אֶתֶר, קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא
תַּבַּע עַלְבוֹנָא דְּצַדִּיקֵינָא נְתִיר עַל דִּילֵיהּ.

הָבָא מִשָּׁה, אָמַר עוֹד מַעֲט וּסְקִלוּנִי, אָמַר לֹה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִשָּׁה לָאו עֵידֵן הוּא
לְמַתְבַּע עַלְבוֹנָךְ, אֶלָּא עֲבוֹר לִפְנֵי הָעָם, וְאַחֲמִי
מָאן יוֹשִׁיט יָדוֹי לְקַבְּלָךְ, וְכִי בְּרִשׁוּתֵיהוּ אֶתְּ
קָאִים, אוּ בְּרִשׁוּתֵי.

וּמִטָּד אֲשֶׁר הִכִּיתָ בוּ אֶת הַיָּאֹר קַח בְּיָדְךָ
קַח בְּיָדְךָ וְהִלְכָתָּ.

הַשְׁלֵמָה מִהַשְׁמָטוֹת (סִימָן ו)

שְׁנֵינוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, חֲקוּקֵי הִיָּה
הַמְּטָה מִשְׁנֵי צִדִּים מִהֶשֶׁם
הַקְדוֹשׁ, צַד אֶחָד שֶׁל רַחֲמִים וְדִין
בְּאוֹתוֹת חֲקוּקוֹת, וְצַד אֶחָד דִּין
בְּדִין - נָחַשׁ עָלֵי צוּר. בֹּא רָאָה,
כְּתוּב (שְׁמוֹת יד) וְאַתָּה הָרַם אֶת מִטָּד
וְנָטָה אֶת יָדְךָ עַל הַיָּם. מִהוּ וְנָטָה?
כְּלוּמַר, הֵטָה בְּצַד אֶחָד שֶׁחֲקוּקֵי
בְּרַחֲמִים וְדִין, וְכְּתוּב וַיֵּט מִשָּׁה
אֶת יָדוֹ, וְלֹא כְּתוּב וַיִּשְׁלַח מִשָּׁה
אֶת יָדוֹ. כְּלוּמַר, הֵטָה מִצַּד אֶחָד.
וְאִם תֹּאמַר שֶׁחֲקוּקֵי הִיָּה מְזֻמֵּן
קִדְּמוֹן נָחַשׁ עָלֵי צוּר, אֶלָּא בִּסְפָּקָה
נִחָקֵק, שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת ד) וַיִּשְׁלַכְהוּ
אֶרְצָה וַיְהִי לְנָחַשׁ. בְּשִׁעָה הַהִיא
נִחָקֵק נָחַשׁ עָלֵי צוּר.

וְכֹא רָאָה, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, רָצָה
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁשְׁמֹתָיו
שֶׁהֵיוּ חֲקוּקִים בְּמִטָּה יַעֲשֹׂו
הָאוֹתוֹת, וְלִמְדָנוּ, שֶׁגִּי אוֹתוֹת
נַעֲשֹׂו בֵּינָם. בְּצַד הַהוּא שֶׁהֵטָה
מִשָּׁה בְּרַחֲמִים וְדִין קָרַע הַיָּם
לְיִשְׂרָאֵל בְּשָׁנִים עֶשֶׂר שְׁבִילִים,
וְהַיֵּשֶׁב בְּדִין עַל הַמַּצְרִים וְהַטְּבִיעַ
אוֹתָם בְּתַהוֹם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שְׁמ"ד)
וַיֵּשֶׁב ה' עֲלֵיהֶם אֶת מִי הַיָּם.
מֵאוֹתָה שַׁעֲתָא בְּעָא לְהוֹצִיא מִיָּם.
אָמַר לֹה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: הֵטָה

מִנִּיה, עַד דְּסָרִיב בָּהוּ בִּישְׂרָאֵל, דְּכַתִּיב, (שמות ט)
עוֹדֶךְ מִסְתּוֹלֵל בְּעַמִּי. (שמות ט) הִנֵּה יָד יְיָ הוֹיָה
בְּמִקְנֶךָ וְגו', וְכֵן בְּכָל אֶתֶר, קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא
תַּבַּע עַלְבוֹנָא דְּצַדִּיקֵינָא נְתִיר עַל דִּילֵיהּ.

הָבָא מִשָּׁה, אָמַר עוֹד מַעֲט וּסְקִלוּנִי, אָמַר לֹה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ
קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִשָּׁה לָאו עֵידֵן הוּא
לְמַתְבַּע עַלְבוֹנָךְ, אֶלָּא עֲבוֹר לִפְנֵי הָעָם, וְאַחֲמִי
מָאן יוֹשִׁיט יָדוֹי לְקַבְּלָךְ, וְכִי בְּרִשׁוּתֵיהוּ אֶתְּ
קָאִים, אוּ בְּרִשׁוּתֵי.

וּמִטָּד אֲשֶׁר הִכִּיתָ בוּ אֶת הַיָּאֹר קַח בְּיָדְךָ
קַח בְּיָדְךָ וְהִלְכָתָּ.

הַשְׁלֵמָה מִהַשְׁמָטוֹת (סִימָן ו)

תִּנְיָא אָמַר רַבִּי יוֹסִי גְּלִיף הָוָה חוּטְרָא מִתְרִין
סְטָרִין מִשְׁמָא קִדְּשָׁא, חַד סְטָרָא
בְּרַחֲמֵי וְדִינָא בְּאַתְרוֹן גְּלִיפֵן, וְחַד סְטָר דִּינָא
בְּדִינָא נָחַשׁ עָלֵי צוּר. תָּא חֲזִי כְּתִיב (שְׁמוֹת י"ד)
וְאַתָּה הָרַם אֶת מִטָּד וְנָטָה אֶת יָדְךָ עַל הַיָּם.
מֵאִי וְנָטָה, כְּלוּמַר נָטָה בְּחַד גִּיסָא דְּגִלְיָפָא
בְּרַחֲמֵי וְדִינָא, וְכְּתִיב וַיֵּט מִשָּׁה אֶת יָדוֹ וְלֹא
כְּתִיב וַיִּשְׁלַח מִשָּׁה אֶת יָדוֹ. כְּלוּמַר, אֶסְטִי
מִחַד גִּיסָא. וְאִי תִּימָא דְּגִלְיָפֵי הָוָה מְקַדְּמַת דִּנָּא
נָחַשׁ עָלֵי צוּר, אֶלָּא בְּאַסְנָא אֶתְגְּלִיף דְּכַתִּיב
(שְׁמוֹת ד) וַיִּשְׁלַכְהוּ אֶרְצָה וַיְהִי לְנָחַשׁ, בְּהֵיחָא
שַׁעֲתִי אֶתְגְּלִיף נָחַשׁ עָלֵי צוּר.

וְתָא חֲזִי אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בְּעָא קִדְּשָׁא בְּרִיךְ
הוּא דְּשִׁמּוּי הָוָה גְּלִיפֵן בְּחוּטְרָא יַעֲבִידוּ
אַתְּאן, וְתִנְיָא תְרִין אֶתִּין אֶתְעַבִּידוּ בִּימָא
בְּהֵוָה סְטָר דְּסְטָא מִשָּׁה בְּרַחֲמֵי וְדִינָא, בְּזַע
יָמָא לְיִשְׂרָאֵל בְּתִרְסֵר שְׁבִילִין וְאַתִּיב בְּדִינָא
עַל מַצְרָאֵי וְאַטְבַּע לְהוֹן בְּתַהוֹמָא. הָדָא הוּא
דְּכַתִּיב, (שְׁמוֹת י"ד) וַיֵּשֶׁב ה' עֲלֵיהֶם אֶת מִי הַיָּם
מֵהֵיחָא שַׁעֲתָא בְּעָא לְאַפְקָא מִיָּא. אָמַר לִיָּה
קִדְּשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶסְטִי חוּטְרָא מְגִיסָא אוּחְרָא

המטה מצד אחר ושני אותות תעשה בו, כמו שנעשה מהצד האחר, אות אחד כאן ואות אחד במריבה. אבל עתה - (שמות יז) והפית בצור. באיזה צור? בזה הצור, ויעלה נחש של זמן אחר. אמר רבי אלעזר, מהו שכתוב (במדבר כ) קח את המטה והקהל את העדה אתה ואהרן וידברתם? מהו וידברתם? אמר רבי אלעזר, צוה אותו על הנחש שהרי נעשה בצור. עתה צריך שיעשה בנחש להשלים שמו של הקדוש ברוך הוא באלו האותות, משמע שכתוב וידברתם, וכתוב (שם כא) וידבר העם באלהים ובמשה. מה כתוב אחריו? וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים וגו'. מה נחש כחו בפיו, אף כאן בפיו. ומשה לא עשה כך, אלא הבה, הבה ולא השלים השם, אלא חזר כבראשונה בשם של צור ועזב שם של נחש. זהו שכתוב ויך, ולא כתוב וידבר, כמו שנצטוו - וידברתם. ששנינו, צור לעשות, ונחש לדבר. (שם) ויך את הסלע במטהו פעמים.

אחד שעבר ואחד עתה. שנינו, אמר רבי אלעזר, באותה שעה נשאר השם, כלומר שלא נשלם באות ההוא, שעזב משה הנחש ולא נשלם כל השם, שהרי בצד אחד נשלם. פים מצד אחר. התחיל בצור ולא נשלם בנחש. אמר לו הקדוש ברוך הוא: עשית שהתחיל שמי ולא נשלם לעשות אותות, אף אתה תתחיל ולא תשלים. (במדבר כ) לכן לא תביאו, התחלת להוציא אותם - ולא תשלים להכניס אותם לארץ. לכן לא

תביאו. אמר רבי אלעזר, ידע לב של משה בראשונה, שהתירא כאשר ראה הנחש, שכתוב (שמות

ויתרין אתאן אתעביד ביה, כמה דאתעביד מסטרא אוחרא, חד את הכא וחד את במריבה. אבל השתא, (שמות יז) והפית בצור, באן צור, בהאי צור, וסליק נחש דלזמנא אחרא. אמר רבי אלעזר מאי דכתיב (במדבר כ) קח את המטה והקהל את העדה אתה ואהרן אחיך וידברתם. מהו וידברתם.

אמר רבי אלעזר מני ליה על נחש דהא אתעביד בצור. השתא בעי דאתעביד בנחש לאשלא שמוי דקודשא בריך הוא באלין אתין, משמע דכתיב וידברתם וכתוב (במדבר כ"א) וידבר העם באלהים ובמשה. מה כתיב בתריה, וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים וגו'. מה נחש חיליה בפומיה, אוף הכא בפומא ומשה לא עבד הכי, אלא הבה, מחא ולא אשלים שמא, אלא חזר בקדמיתא בשמא דצור ושבק שמא דנחש. הדא הוא דכתיב ויך, ולא כתיב וידבר, כמה דאתפקד, וידברתם. דתנינן צור למעבד, ונחש למללא. (במדבר כ) ויך את הסלע במטהו פעמים, חד דעבר וחד השתא.

הנניא אמר רבי אלעזר ביה שעתא אשתאר שמא, כלומר דלא אשתלים בההוא אות דשביק משה נחש ולא אשתלים כל שמא, דהא בחד גיסא אשתלים. בינא מגיסא אוחרא, שרי בצור ולא אשתלים בנחש. אמר ליה קדשא בריך הוא, עבדת דשרי שמי ולא אשתלים למעבד אתון, אוף את שרית, ולא תשתלים. (במדבר כ) לכן לא תביאו, שרית לאפקא לון, ולא תשתלים לאעלא לון לארעא. לכן לא תביאו, אמר רבי אלעזר ידע לבא דמשה בקדמיתא, דדחיל בד חמא נחש. דכתיב (שמות ד') וינס משה מפניו, לבא חמא ולא ידע.

תביאו. אמר רבי אלעזר, ידע לב של משה בראשונה, שהתירא כאשר ראה הנחש, שכתוב (שמות

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּתוּב (במדבר כא)
וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה נַחֲשׁ נִחְשָׁת וַיִּשְׁמְהוּ
עַל הַנָּס. עַל נֵס לֹא כְּתוּב, אֲלָא
עַל הַנָּס. רָצָה לְתַקֵּן מִה שֶׁחָסַר.
אָמַר לוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּתוּב
(במדבר כו) לְהַקְדִּישְׁנִי בְּמִים, בְּמִים
וְלֹא בְּדָבָר אֲחֵר. כִּשְׁם שֶׁהַתַּחֲלֵת
בְּמִים, רָצוֹנִי שִׁישְׁתַּלֵּם בְּשֵׁם הַנָּס
בְּמִים. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מְקוֹם
שֶׁחָסַר לֹא שָׁלֵם, אֲבָל אֶתָּה
תִּמְשִׁיךְ נֵס אֶחָד (כאן).

אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, כְּתוּב (במדבר כא)
עָשָׂה לָךְ שְׂרָף. עָשָׂה לָךְ -
לְתוֹעֲלִיתְךָ. עָשָׂה לָךְ - תַּקֵּן מִה
שֶׁחָסַרְתָּ. וְעַם כָּל זֶה לֹא תִקֵּן אֲלָא
הָרֶאִיָּה, שֶׁהָיוּ רוֹאִים בְּנִחְשׁ
וְחַיִּים. אֲבָל לֹא נִקְדַּשׁ הַשֵּׁם
בְּמִים, וְנִשְׁאַר חָסֵר מִהֶשְׁאָר.
וְתִקְנֶנָּה בְּרֶאִיָּה - (דברים לב) עֲלֶה אֶל
הַר הָעֵבְרִים, וּרְאֵה, הַנֶּהָד רוֹאֶה
בְּעֵינָיִךְ, (שם לא) וְשָׁמָּה לֹא תַעֲבֹר,
(במדבר כו) וְרֵאִיתָ אֶתָּה וְנִאֲסַפְתָּ אֶל
עַמִּיךָ. בֹּא וּרְאֵה שְׁאִפְלוּ רֶאִיָּה,
כִּינּוֹן שֶׁעָשָׂה רֶאִיָּה, בְּזֶה הַשְּׁלִים
לְעַצְמוֹ הָרֶאִיָּה, אֲבָל לֹא הַשְּׁלִים
אֶת הַשֵּׁם בְּמִים כְּמוֹ שָׁאָר כָּל
הַשְּׁמוֹת.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּשִׁעָה שֶׁאָמַר
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא (במדבר כ) לִכְן לֹא
תִבְיֹאוּ, אָמַר מֹשֶׁה, הַנֶּחֱשׁ הַזֶּה
הוּא לְתַקְלָה בְּעוֹלָם הָיָה. אָמַר לוֹ
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, לֹא כֵף - דִּין
לְחִיבִים, וְחַיִּים לְבַעֲלֵי הָאֲמָת.
בְּאוֹתָהּ שָׁעָה שֶׁכְּתוּב (במדבר כ)
וּרְאֵה אֹתוֹ וְחִי, יָדַע מֹשֶׁה דְּרָכָיו
וְהִצְדִּיק עָלָיו אֶת הַדִּין. פֶּתַח
וְאָמַר, (דברים לב) הַצּוֹר תִּמָּם פָּעָלוֹ.
זֶהוּ הַצּוֹר שֶׁאֲנַחְנוּ אוֹמְרִים (שם)
אֶל אֱמוּנָה וְאֵין עוֹל, שֶׁכְּתוּב
וּרְאֵה אֹתוֹ וְחִי, וְכְתוּב (שמואל ב-כב)
הָאֵל תָּמִים דִּרְכּוֹ.

אָמַר רַבִּי חִיָּיא, וְהָרִי שְׁנִינוּ, אֵל
- גְּזֹרֶת רַחֲמִים הִיא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
במדבר כג) אֵל מוֹצִיאֵם מִמִּצְרַיִם, (שמות לד) אֵל רַחוּם וְחַנוּן. אָמַר לוֹ, לֹא כֵף, שֶׁלְּמַדְנוּ, שׁוֹלֵט רַחֲמִים

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר כְּתִיב (במדבר כ"א) וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה
נַחֲשׁ נִחְשָׁת וַיִּשְׁמְהוּ עַל הַנָּס, עַל נֵס לֹא
כְּתִיב אֲלָא עַל הַנָּס. בָּעָא לְאַתְקְנָא מַה דְּחָסַר.
אָמַר לִיה קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּתִיב (במדבר כ"ו)
לְהַקְדִּישְׁנִי בְּמִים, בְּמִים וְלֹא בְּדָבָר אֲחֵר. כִּשְׁם
שֶׁהַתַּחֲלֵת בְּמִים, בָּעֵינָא דִּישְׁתַּלֵּם בְּשֵׁם הַנָּס
בְּמִים. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר אֶתָּא דְּחָסַר לֹא שְׁלִים
אֲבָל אֶת מַגִּיד נֶסָא חָדָא (נ"א חָא).

אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ כְּתִיב (במדבר כ"א) עָשָׂה לָךְ
שְׂרָף, עָשָׂה לָךְ, לְתוֹעֲלִיתְךָ. עָשָׂה לָךְ,
תַּקֵּין מִה דְּחָסַרְתָּ וְעַם כָּל זֶה, לֹא תִקֵּן אֲלָא
רֶאִיָּה, שֶׁהָיוּ רוֹאִים בְּנִחְשׁ וְחַיִּין, אֲבָל לֹא
נִקְדַּשׁ שְׁמָא בְּמִים וְאִשְׁתַּאֲר חָסֵר מִהֶשְׁאָר.
וְתִקְנֶנָּה בְּרֶאִיָּה, (דברים ל"ב) עֲלֶה אֶל הַר הָעֵבְרִים
וּרְאֵה, הַנֶּהָד רוֹאֶה בְּעֵינָיִךְ וְשָׁמָּה לֹא תַעֲבֹר
(במדבר כ"ו) וְרֵאִיתָ אֶתָּה וְנִאֲסַפְתָּ אֶל עַמֶּךָ. תָּא
חֲזִי דְאִפִּילוּ רֶאִיָּה כִּינּוֹן דְּעֵבֵד רֶאִיָּה, בְּהָאִי
אֲשֵׁלִים לִיה רֶאִיָּה, אֲבָל לֹא אֲשֵׁלִים שְׁמָא
בְּמִיָּא כְּמוֹ שָׁאָר כָּל שְׁמָא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק בְּשִׁעָה דְאָמַר קַדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, (במדבר כ) לִכְן לֹא תִבְיֹאוּ. אָמַר מֹשֶׁה,
הָאִי חוּיָא לְתַקְלָא עַלְמָא הָוָה. אָמַר לִיה
מֹשֶׁה, לֹאוּ הָכִי, דִּינָא לְחִיבִיָּא וְחַיִּין לְמֵאֲרִי
קָשׁוּט, בְּאוֹתָהּ שָׁעָה דְכְּתִיב (במדבר כ) וּרְאֵה אוֹתוֹ
וְחִי יָדַע מֹשֶׁה דְּרָכָיו וְהִצְדִּיק עָלָיו אֶת הַדִּין.
פֶּתַח וְאָמַר, (דברים ל"ב) הַצּוֹר תִּמָּם פָּעָלוֹ, דָּא
הוּא צוֹר דְקֶאֱמָרִינוּ (דברים ל"ב) אֵל אֱמוּנָה וְאֵין
עוֹל דְכְּתִיב, וּרְאֵה אוֹתוֹ וְחִי. וְכְתִיב (שמואל ב' כ"ב)
הָאֵל תָּמִים דִּרְכּוֹ.

אָמַר ר' חִיָּיא וְהָא תַּנְיִין, אֵל, גְּזֹרֶת רַחֲמִי
הוּא כְּמָה דְאֶתָּה אָמַר (במדבר כ"ג) אֵל

(במדבר כג) אֵל מוֹצִיאֵם מִמִּצְרַיִם, (שמות לד) אֵל רַחוּם וְחַנוּן. אָמַר לוֹ, לֹא כֵף, שֶׁלְּמַדְנוּ, שׁוֹלֵט רַחֲמִים

על הדין. אל לבדו יכלת היתה לו
והרשות היתה שלו. מה היכלת?
שליטה של אל, התחזקה גזרה
שלו, כמו שנאמר (בראשית לא) יש
לאל ידי, ורשותו שלו יכלת של
עין רעה, כמו שנאמר יש לאל
ידי. אמר לו, והרי כתוב (דברים י)
האל הגדל הגבר. אל גדול נוצח,
אל לבדו נוצח. וכתוב (שם לב)
הצור תמים פעלו כי כל הרכיו
משפט. זה צור (שם) אל אמונה
ואין עול. זה נחש עלי צור.

נחזר לדברים הראשונים. וכתוב
(איוב ח) האל יענות משפט, חס
ושלום! אמר רבי אלעזר, זהו
שכתוב (תהלים פה) אשמעה מה
ידבר האל וגו'. (שמות ד) וישלח ידו
ויחזק בו ויהי למטה בכפו, כמו
שנאמר (דברים כז) מטה משפט.
מטה כלפי חסד.

אמר רבי יוסי, שני מטות היו,
אחד של משה ואחד של הקדוש
ברוך הוא. מהיכן לומדים?
שכתוב (שמות ד) ומטה האלהים.
ששנינו, בשעה שהיה נוטל משה
המטה ברשותו, היה כאלו שלו.
זהו שכתוב (שם) ויקח משה את
מטה האלהים בידו. פיון שאמר
ויקח משה, איני יודע שלקחו
בידו? אלא מהו בידו? ברשותו,
ביכלתו.

ואמר רבי יוסי, ברשותו של משה
היה עד שהוקם המשכן. פיון
שהוקם המשכן, חזר המטה לפני
העדות, ומשה היה נוטל לעשות
בו נסים. זהו שכתוב (במדבר כ) ויקח
משה את המטה מלפני ה'. פיון
שלקחו הרי הוא ברשותו וכשלו
היה.

אמר רבי יהושע, אותו המטה
של סנפירינן היה, ומששת ימי
בראשית נברא, כמו ששנינו,

מוציאם ממצרים, (שמות ל"ד) אל רחום ותנון.
אמר ליה, לאו הכי. דתנינן, שליט רחמי על
דינא, אל בלחודוי יכולת הוה ליה ורשותיה
הוה דיליה. מאי יכולת, שולטנותא דאל,
אתגבר גזירה דיליה. כמה דאת אמר, (בראשית
ל"א) יש לאל ידי, ורשותא דיליה יכולת דעינא
בישא. כמה דאת אמר יש לאל ידי. אמר ליה,
והא כתיב (דברים י) האל הגדל הגבר, אל גדול
נצחא, אל בלחודוי נצחא. וכתוב (דברים ל"ב)
הצור תמים פעלו כי כל הרכיו משפט. הא
צור (דברים ל"ב) אל אמונה ואין עול, הא נחש עלי
צור.

נהדר למילי קדמאי, וכתוב (איוב ח) האל יענות
משפט, חס ושלום. אמר רבי אלעזר
היינו דכתיב (תהלים פ"ה) אשמעה מה ידבר האל
וגו'. (שמות ד) וישלח ידו ויחזק בו ויהי למטה
בכפו, כמה דאת אמר (דברים כ"ז) מטה משפט,
מטה כלפי חסד.

אמר רבי יוסי שני מטות היו, אחד של משה
ואחד של הקדוש ברוך הוא. מאי
משמע, דכתיב (שמות ד) ומטה האלהים.
בשעה שהיה נוטל משה המטה ברשותו, היה
כאלו שלו. הדא הוא דכתיב (שמות ד) ויקח
משה את מטה האלהים בידו, פיון דאמר
ויקח משה, איני יודע שלקחו בידו. אלא מהו
בידו, ברשותו ביכלתו.

ואמר רבי יוסי ברשותו של משה היה, עד
שהוקם המשכן. פיון שהוקם המשכן,
חזר המטה לפני העדות ומשה היה נוטל
לעשות בו נסים. הדא הוא דכתיב (במדבר כ) ויקח
משה את המטה מלפני ה', פיון שלקחו הרי
הוא ברשותו וכשלו היה.

אמר ר' יהושע, אותו המטה של סנפירינן היה, ומששת ימי בראשית

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וקראונו יראיו. וזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידיה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזאנו במהרה ביימינו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא). מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הדפוס) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמָהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמָהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוֹרִיתָא קְדִישָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמֵּרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחְסֹם וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֶהְלֹו לַחַזוּת בְּנוֹעָם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכַרָּה: שֶׁקֶר חֲחֹן וְהֶבֶל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יֵרָאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלָלוּהָ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמֵּרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוּתָהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמאי וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמאי וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוּרה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוּרה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר
כח
הזוהר
חלק א'

בו נכרכו 12 עלוני "אור הזוהר"
1-12
שיצאו לאור על ידי
"מפעל הזוהר העולמי"
מל"ג בעומר תשס"ט עד כסלו תש"ע

ספר
כח
הזוהר

חלק א'

בו נכרכו 12
עלוני "אור הזוהר"
1-12
שיצאו לאור על ידי
"מפעל הזוהר העולמי"
מל"ג בעומר תשס"ט עד
כסלו תש"ע